

Taal maakt iemand tot wie hij of zij is!

De persoonsvorm

Een werkwoord noemen we de persoonsvorm als dat in een zin aangeeft:

- a. de tijd (tegenwoordige of verleden tijd) : ik slaap - sliep
- b. enkelvoud of meervoud : zij slaapt - zij slapen

Als je de persoonsvorm zoekt, kun je het beste de zin in een andere tijd zetten. Het werkwoord dat verandert, is de persoonsvorm.

Voorbeeld

- 1a. Ik **moet** de opgaven nog maken.
- 1b. Ik **moest** de opgaven nog maken
- 2a. Ik **zoek** dat op Cambiumned op.
- 2b. Ik **zocht** dat op Cambiumned op

In niet-vraagzinnen is de persoonsvorm het tweede zinsdeel.

Het werkwoordelijk en naamwoordelijk gezegde

In een zin staat een werkwoordelijk gezegde of een naamwoordelijk gezegde.

1. **Het werkwoordelijk gezegde** bestaat alleen uit werkwoordsvormen

Het werkwoordelijk gezegde bestaat uit

- een persoonsvorm: Hij **maakt** de opgave.
- een persoonsvorm en een of meer andere werkwoordsvormen: Hij **zou** de opgave **gemaakt hebben**.

Opmerking 1

Als een werkwoord gesplitst is, horen beide delen bij het gezegde:

Voorbeeld:

Houd direct **op** met dat stomme gelach!

Opmerking 2

Bij sommige werkwoorden hoort altijd een wederkerend voornaamwoord

Vergissen bijvoorbeeld kan niet zonder voornaamwoord: *Ik vergis me, wij vergissen ons* etc. Het voornaamwoord hoort dan bij het gezegde.

Bij andere werkwoorden kan je het wederkerend voornaamwoord vervangen door een ander woord: *Hij **wast zich**. Hij **wast haar**. (**zich/haar** = **lijdend voorwerp**).*